

DEBBI MICHIKO FLORENCE

≡ Len pokoj, ≡
Keiko
Carterová

Keď ti do života vstúpi prvá láska,
stačí len nasledovať svoje srdce.

COO
BOO

Len pokoj, Keiko Carterová

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Debbi Michiko Florence
Len pokoj, Keiko Carterová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

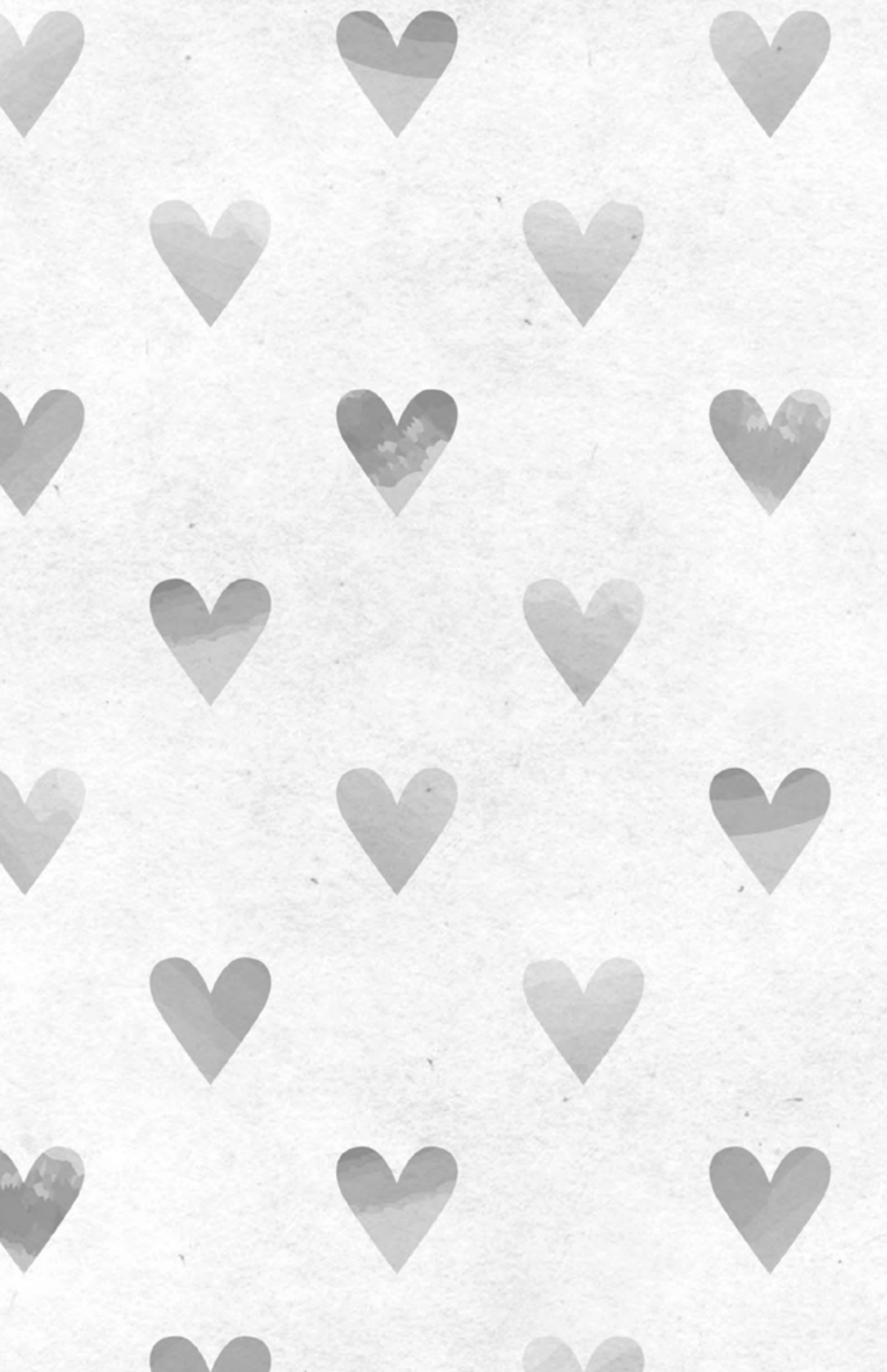
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

≡ Len pokoj, ≡

Keiko

Carterová

≡ Len pokoj, ≡
Keiko
Carterová

DEBBI MICHIKO FLORENCE

Z angličtiny preložila Lucia Čuriová

COO
BOO

Venované Jo Knowlesovej a Cindy Faughnanovej,
partnerkám pri písaní a drahým priateľkám –
obe vás mám radšej ako čokoládu.

Jeden

Niektorí ľudia si myslia, že všetka čokoláda je na jedno kopyto, no mýlia sa. Môže byť maslovokrémová, horokosladá, drobivá alebo vláčna. Chuť čokolády môže mať tóny čerešne alebo kávy či vanilky. Priateľstvo s mojimi najlepšimi kamoškami je ako tá najkvalitnejšia čokoláda – sladké a jemné. Teda aspoň také bývalo. Teraz som si tým nebola až taká istá, túžila som len po tom, aby sa všetko vrátilo späť do normálu.

Mala som prichystaný plán. Všetky tri spolu zjeme niekam, kde chodievame rady. Povieme si o všetkom peknom, čo sa nám prihodilo počas tohto leta. Budeme sa smiať ako najlepšie kamošky a doberať si jedna druhú ako najlepšie kamošky. A potom nás navnadím na začiatok siedmeho ročníka.

„Audrey, pod' už!“ zabúchala som na kovový rám sieťky na vchodových dverách u mojej naj kamošky. Vedela som, že ak by som šla dovnútra, donútiť ju odísť

spolu so mnou by bolo ešte ťažšie. Hodila som si do úst pár kúskov M&M's. Keď som rozhrýzla vonkajšiu vrstvu a na jazyku sa mi začala rozplývať sladká zemi-tá chuť, pocítila som, ako sa mi uvoľnili ramená.

O pár minút neskôr som začula kroky. Audrey konečne vychádzala von, zatlačila do dverí a ja som odstúpila nabok.

„Kam sa tak náhliš, Keiko?“ Audrey si rukami uhla-dila bielu košeľu a potom sa potľapkala po zadnom vrecku ružových kraťasov, aby skontrolovala, či tam má telefón.

„Netešíš sa, že sa uvidíme s Jennou?“ opýtala som sa.

Jenna Sakaiová bola naša ďalšia najlepšia kamoš-ka. Minulý rok sa jej rozviedli rodičia a otec sa presťa-hoval do Texasu, takže prvý raz po troch rokoch trávi-la leto bez nás.

Audrine vlasy vo farbe mliečnej čokolády jej v jem-ných vlnkách padali na plecia. Len minulý mesiac ich prestala nosiť v cope. „Celé leto nás úplne ignorovala,“ povedala Audrey.

„Nie *úplne*,“ oponovala som jej. Všetky tri sme do toho šli s dobrými úmyslami, vymieňali si správy hore-dole, no po čase začalo byť ťažšie udržať spolu krok. Čiastočne preto, že mi bolo blbé vraviť Jenne

o všetkom, čo sme zažívali bez nej. Pravdepodobne celé prázdniny len sama vysedávala v byte u otca, kým bol v práci.

„Prestala nám písať,“ povedala Audrey a namiesto balzamu, ktorý používala cez leto, si na pery naniesla lesk. Ligotali sa a voňali po jahodách.

„Aj my sme jej tak nejak prestali písať.“

Audrey mávla rukou: „Jenna nám prestala písať ako prvá.“

„Audrey,“ povedala som, „veď sa nehnevaj.“ V skutočnosti som však chcela povedať: *nepokaz nám stretko*.

Zišla som dolu schodmi ako prvá v nádeji, že tým Audrey rozhýbem. Cez prázdniny dospela k rozhodnutiu, že jazdiť na bicykloch je detinské. Budeme mať trinásť – Audrey v novembri a ja vo februári. Po dvoch týždňoch, čo sme trčali doma, sme rodičov uprosíkali, aby nám dovolili ísť autobusom. Súhlasili, ale mohli sme ísť len do Dvorany, vychyteného nákupného centra pod holým nebom, a aj to len cez deň a s povolením vypýtaným vopred. Prvá cesta bola výnimočná. Audrey zdokumentovala každý kúsok nášho výletu, vrátane čakania na zastávke a sedenia na tvrdých autobusových sedadlách vedľa seba. A pred každým obchodom, v ktorom sme boli, nám

spravila selfie. Fotky potom vytlačila a vyrobila mi z nášho dňa koláž. Vyvesila som si ju na stenu v izbe.

Do príchodu autobusu nám teraz ostávalo pätnásť minút a ja som sa obávala, že ho chce Audrey naschvál zmeškať.

Nemať Jennu pri sebe bolo spočiatku čudné. Vždy sme všetko robili v trojici; jazdili na bicykloch po okolí, chodievali do parku na zmrzlinu, hrali stolové hry u mňa doma a pozerali filmy u Audrey. Prvých pár týždňov leta sme s Audrey písali Jenne v snahe nevynechávať ju z našich aktivít. Audrey dokonca vytlačila zväčšenú fotku Jenninej tváre, pripevnila ju na paličku a fotili sme sa s ňou na každom kroku, akoby bola stále s nami. Vymyslieť čosi také milé a nápadité, aby sa Jenna necítila vylúčená, to bola typická Audrey. No Jennine správy boli stručné a v júli si už s odpisovaním dávala načas. V auguste nám už neodpovedala vôbec. Audrey teda prestala tiež. Vravela, že Jenna je sebecká a nezáleží jej na nás, no tomu som neuverila ani na sekundu. Nikdy nebola typ, čo si stále s niekým vypisuje – ani pred letom – a sociálne siete ju vôbec nezaujímali. Bola jednoducho úplne iná ako Audrey. Audrey je ako čokoládové pusinky Hershey's a Jenna je skôr ako horká čokoláda z malovýroby.

„No super,“ zašomrala si popod nos Audrey, keď ma nasledovala dolu schodmi z verandy.

Skôr než som sa jej stihla opýtať, čo tým myslela, som začula ten najhorší zvuk na svete.

„Hej, to sú palacinkové dvojčky!“ zakričal Conner Lassiter, Audrin brat, keď so svojimi debilnými kamošmi, Dougom Nolanom a Teddym Chenom, prechádzal ulicou. Boli od nás o rok starší, no správali sa ako desaťroční.

Prekrížila som si ruky, čo som v poslednom čase robievala často. Audrey ma rýchlym krokom predbehla a vydala sa na autobusovú zastávku okľukou, tak som sa za ňou poponáhľala. V žiadnom prípade sme nechceli ísť okolo chalanov.

„Bože, to sú hulváti!“ pohoršovala sa Audrey. „Nechce sa mi veriť, že ich budeme musieť stretávať v škole.“

Siedmy ročník sa začínal o dva dni. Na základnej škole Pacific Vista mali šiestaci vyučovanie v inej budove a obed v inom čase, takže minulý rok sme sa s Connerom a Tupcami vôbec nemuseli vídať. Teraz sa však budeme deliť o oboje.

„Školský areál je celkom veľký,“ povedala som. „Ak navyše zistíme, kde sa Conner zvyčajne pretŕča

a budeme sa mu vyhýbať, je len malá šanca, že naňho narazíme.“

Spustila som ruky z hrude, aby som nimi mohla hojdať popri tele a udržať tak krok s Audrey. Takto nám aspoň neujde autobus. Dupala som po chodníku tak, akoby to bola Connerova tvár, až ma z toho začali bolieť kolená. Človek by čakal, že ôsmaci budú vyspelejší. Doug nám s Audrey a Jennou minulý rok vymyslel prezývku Veľký čínsky múr, čo bola teda riadna slabota – hlavne preto, že ani jedna z nás nie je z Číny. Jenna je Američanka japonského pôvodu, ja som napoly Japonka, napoly Američanka, a Audrey má anglicko-írsko-francúzske korene.

Keď už sme boli v autobuse, Audrey zamestnal telefón – písala si so svojou sesternicou Sylviou, ktorá žila v San Franciscu a chodila na strednú školu. V poslednom čase bola Sylvia zjavne odborníčkou na všetko od módy až po vzťahy.

Po troch zastávkach sme s Audrey vystúpili pri Dvorane. Rady sme sem chodili na nákupy a prechádzky, lebo všetky obchody vonku obklopovali palmy, kvitnúce kvety, fontány a tehlové chodníky. Jedinou skutočnou tragédiou bolo, že tu nebol žiaden obchod s čokoládou.

S Audrey sme zamierili na miesto, kde sa obvykle stretávame – pri Heart & Soul, dodávke s kórejskými grilovanými dobrotami. Kým sme k nej kráčali, celý čas ťukala do mobilu. Odkedy ho na začiatku šiesteho ročníka dostala, mala ho v ruke neustále, stále si s niekým písala a sledila po celebrityných stránkach. Spočiatku to bolo otravné, keďže ja som si na vlastný mobil musela počkať ešte pár mesiacov do svojich narodenín, no už som si na to zvykla. Natiahla som krk, aby som sa rozhliadla pomedzi tínedžerov a rodiny, čo sa pred začiatkom roka vydali na nákup školských potrieb, ktorými sa to na chodníku len tak hemžilo, zatiaľ čo som sa uhýbala ich nákupným taškám a obrovitánskym kabelám.

„Tam je!“ zahlásila som a štuchla do Audrey.

Jenna stála pri kovovej lavičke vedľa dodávky s jedlom. Vlasý jej siahali po plecía a boli kriklavo modré, nie čierne s ružovým pramienkom ako v júni. Zvyšok ale vyzeral rovnako – mala na sebe vyblednuté džín-
sy a tričko s hlavnou postavou komiksu *Angry Little Asian Girl*.

Keď sme k nej dorazili, bola som radosťou taká bez seba, že som sa na ňu vrhla. Ale ovládla som sa, lebo Jenna prejavy náklonnosti veľmi neobľubuje.

„Jedno objatie,“ privolila a prekvapila ma, keď nás s Audrey obopla rukami a stisla. Ani som nestihla žmurknúť a bolo po tom, no bolo to dobré znamenie.

„Fíha,“ povedala som a srdce sa mi naplňovalo úľavou a šťastím. „Museli sme ti naozaj chýbať.“

Audrey nič nevravela. Čumela do mobilu a mne stačil jeden pohľad na jej napäté, zovreté pery a stiahlo mi žalúdok. Jenna sa tešila, že je s nami, no Audrey sa tvárila, že by bola radšej niekde inde.

„Tak aký bol Texas?“ vyplnila som otázkou ticho. „Stavím sa, že iný ako Kalifornia.“

Jenna si sadla na lavičku a pokrčila plecami. „Iný. Hej.“ Hrabala sa vo svojej vojensky zelenej taške cez rameno. „Priniesla som vám darčekom.“

To zdvihlo Audrey náladu. „Naozaj?“ Sadla si vedľa Jenny, konečne sa usmiala a odložila telefón.

„Toto je pre Keiko.“ Podala mi tabuľku čokolády.

„Jednodruhová horká čokoláda,“ čítala som etiketu. „Z Madagaskaru! Páni! Ďakujem!“

Jenna sa uškrnula: „Ako keby bolo ťažké urobiť ti radosť.“

Audrey sa zamrvila a šibrinkovala rukami, čím sa snažila zakryť vlastnú netrpezlivosť. Jenna jej podala škatuľu. Sadla som si na druhú stranu vedľa Jenny

a pozorovala, ako Audrey odtrhla vrch. Zhíkla a vytiahla pevnú ružovú kovovú skrinku na kľúč.

„Paráda!“

„Už si viac nemusíš skrývať USB-čko v krabičke od tampónov,“ poznamenala Jenna.

„To mi pripomína,“ nadhodila Audrey a ukázala na mňa. „Povedz to Jenne!“

„Asi dva týždne po tom, čo si odišla do Texasu, som konečne dostala krámy,“ povedala som s istou dávkou hrdosti. Audrey ich dostala ešte v šiestom ročníku. Varovala ma, že môže chvíľu trvať, kým mi začnú chodiť pravidelne. Druhýkrát mi zatiaľ neprišli.

Jenna sa na mňa pozrela s nadvihnutým ľavým obočím.

„Nechcela som to písať do správ,“ povedala som. „Tebe už začali?“

Zružovali jej líca a krátko pokrútila hlavou. Nevedela som, či to znamená, že jej ešte nezačali, alebo o tom len nechcela hovoriť. Rada si veci nechávala pre seba.

„Toto je skvelé.“ Audrey otvorila skrinku. „Stále sa obávam, že na mamu príde jeden z tých zriedkavých, ale zato prehnane dôsledných záchvatov upratovania a vyhodí mi všetko spod umývadla v kúpeľni.“

Audrey sa musela deliť o počítač so svojím otrasným bratom. Všetky svoje vzácne spomienky a úvahy si zapisovala do denníka a v žiadnom prípade by neriskovala, že ich raz Conner nájde a použije proti nej. Všetko teda mala uložené na USB kľúči, ktorý skrývala medzi tampónmi v ich spoločnej kúpeľni. Bola to geniálna skrýša.

„Vďaka, Jenna,“ povedala Audrey.

Jenna sa usmiala. Štuchla som ju a ona ma štuchla naspäť. Po tele sa mi rozliala úľava. Toto bola ozaj dokonalá stretávka! Všetky tri sme boli opäť spolu a neviseli medzi nami žiadne čudné pocity z odlúčenia. Jasné, páčilo by sa mi, keby sme spolu strávili celé leto, ale s Audrey sme sa dosť dobre bavili. Pozreli sme si kopec filmov, bez prestania sme kecali o tom, aký asi bude siedmy ročník, a Audrey mi nespočetnekrát urobila manikúru. Zrazu ma prebodol ostrý trň viny, no potlačila som ho. Chcela som si ten okamih naplno vychutnať. Audrey nadšene skúmala svoj darček, na lesknúcich sa perách jej pohrával úsmev a ja s Jennou sme sa o seba opierali ramenami. Nechcela som tú chvíľu pokaziť.

„Mám pre vás jednu celkom fajn novinu,“ zahlásila Jenna.

Dva

S doširoka otvorenými očami som sa otočila na Jennu. „Hej? A akú?“

„Počkať!“ Audrey skočila pred nás a zastavila nás dlaňou. „Najprv téma!“

Moje naj kamošky sa otočili na mňa. Na každý rok nám totižto stanovujem tému. Napríklad tretí ročník patril nálepkám, zbierali a vymieňali sme si ich. Minulý rok to zas bol Miyazaki, videli sme toľko jeho filmov, koľko sa len dalo, a zbierali sme figúrky. Ja som zbožňovala *Môjho suseda Totoru*, Jennu uchvátila *Princezná Mononoke* a Audrey sa zamilovala do *Doručovacej služby slečny Kiki*.

„No, tento rok budeme mať trinásť rokov,“ spustila som.

„To vieme,“ prerušila ma Audrey.

„Nechaj Keiko dohovoriť,“ ozvala sa Jenna a vôbec si nevšimla, aký škaredý pohľad po nej Audrey hodila.

Odkašľala som si. „Ako siedmačky sa už môžeme zapísať na akékoľvek krúžky, aké len chceme.“ V šiestom ročníku sme mali povolené len tie šiestacké. „Témou tohto roka sú zážitky! Každá z nás si vyberie jeden krúžok a zvyšné sa k nej pridajú. Vyskúšame tak tri nové veci, a čo je dôležitejšie, budeme ich zažívať spolu! Okúsime nové dobrodružstvá!“

„Pecka,“ vyjadrila sa Jenna.

„Počkat!“ Audrey zamávala rukami.

S Jennou sme sa na ňu pozreli.

„Páči sa mi ten nápad s témou zážitkov,“ poznamenala Audrey. „Aj so spoločnými dobrodružstvami. Ale napadá mi čosi zaujímavejšie než krúžky.“

„Čo?“ spýtala som sa.

„Frajeri!“ Audrey si pritisla dlane k srdcu.

Zaklipkala som očami, nevediac, čo povedať.

„Čo to je za tému?“ zapochybovala Jenna. „Okrem toho, vždy nám ich vymýšľa Keiko, a tá jej vôbec nie je zlá.“

Audrey spustila ruky a zamračila sa.

„Nie, nie,“ ozvala som sa a postavila sa vedľa Audrey. Konečne sa k Jenne začala opäť správať prívetivo a ja nedopustím, aby sa to zmenilo. „To je v poho! Je to super nápad.“